

си, цѣлъ опръсканъ съ калъ. — Слуги, бързо го измийте и почистете. При четиридесетъ фенера, които пратихъ да ти свѣтятъ, какъ можа въ калъта да цапашъ?

— Богъ да убие твоитѣ четиридесетъ фенерджии, синко! Всички вървѣха на сто крачки следъ мене и свѣтлината не достигаше до насъ. Какъ ще видя въ тъмнината, въ каква калъ сме цапали!

— Че като вървѣха фенерджиитѣ задъ тебе, пакъ ли нищо се не виждаше, бе татко?

— Та ти почна и да се подигравашъ съ мене, синко. Ще ги питамъ азъ тѣхъ. Строго да ги накажешъ!

— Татко, не се сърди. Наистина, когато свѣтлината иде отзадъ и отдалечъ, човѣкъ нищо не може да види и затова не само ще се оцапа, но може и да се пребие въ тъмнината. Ето, татко: благодеянията, които челядъта ще направи следъ смъртъта на родителитѣ, толкова ще свѣтятъ, колкото свѣтлината, която вървѣше сега следъ тебе. Това, което приживе самъ направишъ за доброто на хората, това ще ти остане за вѣченъ поменъ. Така само името ти ще остане да живѣе и следъ смъртъта.

— Добъръ урокъ ми даде, синко, — засрамено отвърналъ стариятъ царъ. — Всѣки на животъ добро да върши, а не да чака следъ смъртъта му други за него поменъ да правятъ, както азъ казвахъ.

— Моето царуване вече се свърши, татко. Връщамъ ти трона.

— Не, синко. Ти достойно го заслужи и азъ ти го отсега отстъпвамъ. Азъ съмъ вече старъ и и се оттеглямъ на почивка. А ти царувай съ своята мъдростъ за доброто на народа и държавата ни.